

[Alfred Jensen.]

om regeringen har forladt denne opfattelse og nu går ind for, at militærudgifterne ikke skal reduceres, men tværtimod stige i samme takt, måske endda i stærkere takt, end indtil sommeren 1954. Jeg forstår så udmærket godt, at disse problemer er blevet draget frem i denne forbindelse, for der er den nøjeste sammenhæng mellem dem og skattelovgivningen. Jeg erkender, at vi ikke her har lejlighed til at drøfte alle disse problemer, og det har vel heller ikke været tanken, hverken fra regeringens eller fra de øvrige ordføreres side, så jeg skal ikke komme ind på yderligere betragtninger i denne retning. Jeg selv og andre medlemmer af mit parti har så ofte gjort opmærksom på, at årsagerne til vore finansielle og økonomiske vanskeligheder ikke ligger i befolkningens forbrug, men i den førte politik, i den oprustningspolitik og den handelspolitik, der er blevet ført. Det er her, der skal sættes ind.

Hvis man skal gøre sig håb om at skabe lettelser i beskatningen for småkårsfolk, og hvis der skal gennemføres lettelser, som virkelig betyder noget, bliver man nødt til at ændre landets politik. Al den anden tale om nedskæring af udgifterne for at skabe skattelettelse, når man går udenom en ændring af oprustningen og af landets almindelige politik, er i virkeligheden fjernt fra realiteterne. Jeg har, da skatterefor-forslagene var til behandling i fjor, udtrykt vor sympati for de bestræbelser, der blev gjort for at skabe en lettelse i beskatningen for de små og mellemstore indkomster. Jeg har sagt, at vi ikke synes, at man med disse forslag når det tilstrækkelige, men vi er interesseret i, at disse bestræbelser føres videre, og enhver indsats for at lette skatte-trykket på de små indkomster vil blive støttet af vort parti. Vi vil sætte ind for, at skattelovgivningen ændres, så den mindre-bemidlede fremefter ikke kommer til at betale mere i skat af hver tjent krone, end han gjorde før anden verdenskrig.

Med disse bemærkninger kan jeg tilsi-

ge en velvillig indstilling fra vort parti overfor forslagene. Jeg håber, at jeg kan få lejlighed til at udtale mig om enkelthederne, når forslagene kommer til anden behandling.

Viggo Starcke: En skattereform, der til-sigter en betydelig forenkling af det be-stående skattesystem, må betegnes som et stort, teknisk fremskridt, der har værdi, men en skattereform, der ikke i væsentlig grad drejer sig om løsningen af selve skatte-problemet, selve spørgsmålet om en stands-ning, en afgrænsning eller en afvikling af skattesystemet, er kun et teknisk forslag og betegner ikke noget reelt socialt frem-skridt i sig selv.

Normalt er årsagen til skatterne de offentlige udgifter, som følger af de offentlige opgaver, men således som skattelovene er udformet her i Danmark, kan de i sig selv være en fristelse for det offentlige til at påtage sig yderligere opgaver, der medfører yderligere udgifter, således at disse to ting i mange retninger hører sammen. Hvad det egentlig er, folkestyret skal styre, er aldrig rigtig blevet afgrænset. Der er aldrig trukket nogen grænse for, hvilke opgaver de enkelte borgere skal løse selv, og hvilke opgaver der bør overtages af staten og kommunerne, og dér ligger måske i øjeblikket et af de allervigtigste problemer for folkestyret og dets beståen.

Skatter i den form, hvori vi har kendt dem her i landet i det sidste halve århun-drede, er en form for ekspropriation. Skatten overfører ejendomsretten og dispositions-retten over en større eller mindre del af bor-gernes indtægt og formue til det offentlige og betegner derfor en slags socialisering. Det hovedproblem, som stadig er aktuelt, er forholdet mellem det levende folk og den administrative organisme indenfor folket, som man kalder staten. Folket, samfundet som helhed, er meget ældre end staten. Sta-ten har opgaver i samfundets tjeneste, og for at kunne løse disse opgaver må staten og det offentlige have indtægter. Disse ind-tægter kom oprindeligt fra det, som naturen